

Minister har taget Hensyn til en Mindretalsindstilling. Har det ærede Medlem her ved min Side saa ringe Tro paa Rigtigheden, paa Sandheden af det, som har været hans Opfattelse, saa han ikke har turdet vove at sætte det frem i en Mindretalsbetænkning, saa han ikke har turdet vove at tro paa, at det var saa sandt, at det vilde kunne drage Meningsfæller med sig, at det vilde kunne samle en Stab omkring sig? Det, der karakteriserer en Overbevisning, er dette, at dens Indehaver tror paa dens Magt til at smitte. Naar man har en Overbevisning om en Ting, staar den en saa klar og tydelig, at man synes, at alle Mennesker kunne se det, og man synes, det maa være en Umulighed, at andre Mennesker ikke kunne faa det samme Syn paa Sagen, som man selv har. Men en saadan Overbevisning har det ærede Medlem ikke haft, naar han kommer frem med det Syn, han har paa, hvorledes Forholdene skulle ordnes for at være til Gavn for de danske Landarbejdere. Han har ikke haft den Overbevisning, at han kunde drage andre med sig, og at han kunde hverve Tilhængere her og i Ministeriet, den Tro har han ikke haft paa sin Overbevisning, han har kastet den bort, og det jeg bebrejder det ærede Medlem, er, at han ikke har sat sin Overbevisning frem. Er han, som han udtalte, den eneste Repræsentant for Arbejderne — han har selv givet sig det Navn — i Kommissionen, saa skylder han ogsaa at sige saavel Tingets Medlemmer som Ministeriet og den store offentlige Befolkning ude i Landet: Se, det er min Tanke, jeg føler mig som Repræsentant for Arbejderne i Landbot Kommissionen, og jeg vil sige frem, hvad jeg mener, jeg bør sige netop som den Repræsentant for Arbejderne jeg er. Men det har det ærede Medlem ikke gjort, han har tiet stille, han har siddet stille, indtil Sagen, som jeg udtalte, sidst jeg havde Ordet, var kommen frem her i Salen, og Kommissionen og det hele var borte, saa kom han frem her i Salen, og saa kommer her nogle Anthydninger af det, han egentlig burde have sagt i Kommissionen og burde have frem sat i sin Mindretalsbetænkning.

Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds (Bosjen) talte om, at det vilde være urigtigt at komme med nogen Mindretalsindstilling, det vilde kun føre til Kamp, Kamp inde i Kommissionen, Kamp her paa Rigsdagen og ude i Befolkningen, og hvad der saa vilde følge efter, vidste man ikke. Jeg har den Opfattelse, at ingen stor Reform fødes uden Kamp. Jeg tror, at vi kunde sidde her og kunde lave det saa hyggeligt og saa godt, som vi ville, men

hvis Befolkningen ikke føler, at den har Bort i Resultatet, har været med til at tilkæmpe sig det Resultat, hvis der i det hele taget ikke staar en Kamp om de store Reforme, saa ere de ikke noget værd, de vilde falde til Jorden. Og af den Grund viger jeg ikke tilbage for et Resultat, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds udtalte, at der kunde komme Kamp ude i Befolkningen. Jeg tror, det vilde have været til Gavn for Sagen, om der virkelig var kommet til at staa en Kamp om dette Spørgsmaal. Men det var slet ikke i den Retning, jeg talte, naar jeg talte om Modsatninger, der skulde mødes, og det ønsker jeg at rette, for at det ikke skal troes, at det var i den Henseende, jeg talte om Modsatninger. Nej, jeg mente, man skulde søge at bringe Modsatningerne sammen ved Kommissionens Sammensætning, saa at Modsatningerne kunne mødes i Kommissionen, hvor Sagen skulde drøftes, og de forskellige Ansuelser komme til Orde. Der burde Modsatningerne mødes, og i den Anledning var det, jeg fremholdt, at den Maade, man nedsatte Kommissionen paa, var saa urigtig, at den ikke kunde føre til noget Resultat, fordi man gif en helt anden Vej end at søge derhen, hvor Lanterne og Modsatningerne brydes. Man søgte tværtimod — for at bruge det Udtryk — at fiske de tammeste Fisk ind i Kommissionen, som ikke gøre hinanden noget.

Det ærede Medlem for Bælum (S. Jensen) gjorde en lille Bemærkning om, at en Forening oppe i hans Valgfreds havde tænkt paa at indløbe en Gaard og udstykke den, men at Bestyrelsen havde været derimod. Nej, det var ikke Bestyrelsen, det var en endnu større Autoritet inden for Socialdemokratiet, og det var ganske naturligt at den gjorde det, thi vi se aldeles ikke saadan paa Socialismen, paa Socialdemokratiet, at vi tro at kunne gennemføre Socialismen stykkevis, at vi lige midtovre i Jylland kunne lave saadant et lille socialistisk Samsfund paa saa og saa mange Kvadrattmile. Dette lader sig ikke gøre, og hvis de Herrer ville gennemlæse de Bøger, vi have udgivet i den Retning, og se efter, hvilke Lanter vi have, ville de finde, at den Forventning nære vi aldeles ikke. Hvis nogen vilde tilstræbe at lave et saadant lille, socialistisk Samsfund midt i det privatkapitalistiske Samsfund, vilde Lederne ganske naturligt være derimod, om ikke af anden Grund saa af pekuniære Grunde som i det her omtalte Tilfælde. Naar det ærede Medlem bemærkede, at han havde set, at den mest røde Socialist kunde slaa om i sin Modsatning, skal jeg indrømme, at det